

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám,
rová a lap szellemi részét
illető közlemények - küldendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová
az előfizetési pénzek, a hirdetések és ezeknek díjai,
val mint a felszólalások
küldendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre 2 korona. Egyes szám ára 16 fillér

Felelős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
VEVERÁN ISTVÁN. BATTIK MIKLÓS.
Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó hivatalhoz küldendők. Nyilttér sora 1 korona.

Eredménytelen munka.

(P. M.) Kezdjük ott: szeretett hazánkban az emberek munkája nem érvényesül olyan mértékben, a hogy kellene, illetőleg végeredményében egyáltalán nem érvényesül.

Ma azok élnek jólétben, gond nélkül, a kika szó értelmében vett munkát lenézik, és e helyett szerencsejátékkal, szélhámos spekulációkból tartják fenn magukat és családjukat uri kényelemben. Jelszavuk: „Semmit sem dolgozni és sokat keresni!”

És igazuk van. Magyarországon a tisztességes munka nem érvényesül. Az iparos hiába dolgozik jól, hiába elégíti ki rendelőit, nem boldogul. Tele van elviselhetetlen terhekkkel, hitelt nem élvez, de az elkészített munkát hitelbe kell kiadni. A kereskedő, ha forgalmat akar csinálni, cseh, osztrák és német áruval kell hogy felszerelje üzletét, mert magyar gyáripár nincs és az a néhány gyár, a mely magyar árut adit elő, olyan drágán hozza azt forgalomba, hogy abból csak a bukás szélén álló kereskedők kérnek — hozomra. Az állami, — városi — és magánhivatalnokok kinlódnak. Testet lelket öli munkájuk abszolute nem érvényesül. Még csak megélhetésre is kevés a fizetésük. Emészto gondok között tengelik életüket.

A földmivelők is mindjobban unják eredménytelen munkájukat. Földet, házat pénzzé tesznek és újabban ismét nagyobb mérvben kivándorolnak Amerikába, gyárakban, bányákban robotolni és oda veszni.

Szinte már közmondássá vált: Magyarországon nem érdemes dolgozni. És ez nem frázis, hanem szomorú tény. Napról napra ijesztően rosszabbodnak a viszonyok és hogy hova fog ez vezetni — senki sem tudja.

Azok, akik hivatva volnának az ország zilált, beteg helyzetén segíteni, mással töltik idejüket. Némely politikusok ezek, akik válság nélkül élni nem tudnak, akiket az ország nyomora egyáltalán nem érdekel.

Már ott tartunk, hogy a politika komédiává sülyedt. Minden nap új helyzet és minden nap nagyobb bizonytalanság. Hol kettészakadnak a pártok, hol egyesülnek és közben tart a nyomor, szegényedik mindjobban az ország és kivándorolnak az emberek.

Tisztelet adassék minden politikai pártnak. Jól van, legyen politika, hangozzanak a jelszavak, de az Istenért, törődjenek már egy kicsit ezzel a beteg, elszegényedett, segítségért ordító országgal is!

Haladjunk már egyszer mi is a többi kulturállam nyomdokain. Tegyük lehetővé,

azoknak akik igazán dolgoznak, hogy érvényesüljön a munkájuk, legalább annyira, hogy megéljenek belőle.

Végre is soká mar nem tarthat ez a felfordított állapot. Vagy sürgősen segítenek rajta, vagy általános megújítást az emberek az eredménytelen munkát és senki sem fog dolgozni. Akkor pedig nehéz lesz rendet teremteni!

Erzsébet ünnepély.

A helybeli állami polgári leányiskola „Abonyi Lajos” önképzőkörre, tragikus véget ért feledhetetlen királynénk emlékeztére f. hó 19-én, d. e. 10 órakor az intézet tornatermében „Erzsébet” napi ünnepi (működő) ülést tartott. A szép és meghatározó ünnepély impresszióiból a következőket jegyeztük fel.

Az ünnepély lelkét képezte Kozák Jolán tanárnő korrajzszere emlékeztetője és Buday Tekla tanárnő felolvasása. Az előbbiből még éthettük, hogy Erzsébet királynénk a Gondviselőnek kiküldött nemtője, volt, aki a magyar nemzet sorsát örangyal lelekkel intezte. Az utóbbiból pedig megismerhettük a nagy királyné lelkének szépséges vonásait, amelyek Sztaray Grófnő (Erzsébet királyné udvarhölgye) könyvében megőrzött epizódokból tükröződnek vissza.

A nagyon tartalmas érdekes beszéd és felolvasás okulásol szolgált nemcsak a növendékségnek — akiknek tulajdonképpen szánya volt — hanem a jelen volt — közönségnek is kellemes irodalmi szórakozást nyújtott.

Az ünnepélynek szíve is volt ám! Ennek a szívnek érzelmeit tolmácsolták a kegyeletes hangulatnak megfelelő, kifogástalan összhanggal előadott énekszámok és a negy szavaltat.

Nyitották a kaput.

A vigabbak most igyekeztek jámbor, éhes arcot vágni, mert hiszen úgy illik, ha papok ele kerül az ember alamizsnáért. Csoportokban engedték be őket s az ajtonál megkapták a sajkát, s tizenkettesével kerültek az üst ele. Ott elmondották a Miatyánkot s kikaptak a porciót.

A sziléziai és a szabó mindig egymás mellett voltak, végre ők is az üst mellé értek. Csakhamar készen voltak a ceremóniával es az ebéddel is.

Délután ismét együtt töltötték az időt ugyanabban a pálinkamérésben, ahol megismerkedtek egymással. A szabó vendégszerelő ember volt, minden pénzét, vagy két koronát rakított pálinkára a sziléziai tiszteletére.

Estefelé kissé tamolyogva a menhely felé tartottak. Ott a hajléktalanok húsz fillérért vacsorát kapnak és ágyat egy éjszakára. A kapu előtt sokáig kellett várakozniuk. Nem volt még hét óra, előbb pedig nem nyitják. A sziléziai és a szabó ott is előre tolongtak s egy öreg ember mellé kerültek. Az öreg is fölöntött a garatra, nagyon sokat beszélt a sziléziainak, — mintán első pillanatra megnyerte rokonszenvét, — elmondotta még a származását is. Az öreg eldicsekedett azal is, hogy van pénze s nem szorul a koldulásra.

— Mit csináljon az ember egész nap, — mondotta, — megölne az ujalom, ha nem venne sorra néhány utcát. Elvégre nem ülhetek egész nap a putkban.

Igaza van. — hagyta helyben a sziléziai,

rangja nem üti el a delet. Az udvarból a kapualjába egy kis rácsos ablak nyílik s azon az elől várakozók pontosan láthatják, mikor hozzák a levest. Néhány másodperc múlva két szakács rüdon hozta a leveses katlant s letette az udvar közepére; ahogy ezt megpillantották az előállók, egy moraj zúgott végig a rongyos tömegben.

— Hozzák a levest, a leves jön.

Valaki elől megtérfalta a tömeget s hátra szólt:

— Nyitják a kaput!

Erre hatalmas tolongás volt a válasz, egy öreg asszonyt majd agyon nyomták a fal mellett; szegény már rimankodott, hogy lemond az ebérről, csak engedjék ki.

— Lovegöre, rosszul vagyok! — kiáltotta a szegény.

Ki is engedték keserves tülekedések közepette.

Egy fiatal suhanc hátul elordította magát:

— Kidőlt a leves!

Egy mögötte álló odaszólt neki:

— No ordíts, mert kapán ütlek!

De a suhanc csak nem hagyta magát.

— Mi közöd hozzá, te éhes! — kiáltotta hátra.

Erre a mögötte álló szó nélkül arculütötte.

— Nesze hát, ha kidőlt a leves, itt van egy nyakleves!

A körülötte állók nagy kacajba törtek ki. A szent István templom harangja megkondult s a morajlásból ki lehetett hallani a kules nyikorgását.

TÁRCA.

Az országúton.

Írta: Peterdi Andor.

(Folytatás és vége.)

Másnap délelőtt beért a sziléziai Beesbe, de csak a külvárosban tartózkodott, mert nappal nem volt tanácsos bemenni a városba. Azzal a kopott, piszkos külsővel csakhamar meggyült volna a baja a rendőrséggel. Még itt a kültelken is veszedelmes volt mutatkozni az utcán. Betért egy kis pálinkamérésbe s ott megbarátkozott egy elzúllott szabólegénnyel, aki alaposan kioktatta, hogy hol vannak azok a helyek es intézmények, amelyek az ilyen kóbor embert támogatják. Megbeszéltek, hogy delben elmennek a kapucinusokhoz, ott kapnak ebédet. Addig pedig elkvaterkáltak a butikban.

Feltizenkettőkor elindultak már, hogy rendes időben ott legyenek a kapucinusok kapualjában, ahol sorakozniok kellett, mert csak szép sorrendbe kerülhettek a nagy üst melle, ahonnan pléh sajkában osztogatja nekik egy fiatal szerzetes a levest, húst és főzeleket.

Mire odaértek, már csak egy zsibongott a kapualj a sok koldustól. Az öregebbek elől tolongtak, a fiatalabbak hátul öklözték egymást. A belső udvar kapuját, ahol a szétosztás vegbe megy, nem nyitják addig ki, amíg a szent István-templom ha-

Batran érzéssel szavaltak: Papp Jolán, Kulcsár Gizella, Seowald Iduska intézeti növendékek és Rosenzweig Fanni önképzőköri kültag. Utóbbinak jeles szavalaiban már többször gyönyörködünk.

A minden tekintetben sikerült ünnepély fényét jelentőségét emelte Ft. Levay Mihály apát, esperes-plebános, szeretett országgyűlési képviselőnk, intézeti gondnoksági elnök jelenlete.

Mindenesetre kívánatos lett volna, ha a szép ünnepély iránt a tisztelt szülők nagyobb számbeli érdeklődéssel viseltettek volna. A jelenvolt szülők azzal a meggyőződéssel távoztak, hogy az önképzőkör helyes irányban halad és hogy a tanároknak a legbuzgóbb ügyekezettel palántálgatja a serdülőlányok lelkebe, szívébe — ilyen ünnepélyek által is — a női, a hönleányi erényeket, a kegyeletet, az erényeket, nagyjaink megbecsülését.

Valaki.

E s e t e k.

Készül a gyufa monopólium, vagyis a gyufát ezután az állam állítja elő s két krajcár lesz egy paklival. De hát van-e olyan monopólium, a melyen a magyar ember ki nem fog?

Ezután ha rágyújtunk, soha egyedül eszedkedjük ezt. Egyik zsebünkben legyen egy pakli rendes gyufa, a másikban meg egy olyan pakli, melyben magunk készítette apró, gyufaszzerű fényő szilánkokat tartunk. Mar most ha valakire rá ér a rágyújtás, kiáltja el magát:

— Rágyújtás!

Akkor a többiek odasereglenek s a faszilánkokat egyetlen gyufáról meggyújtják s adják tovább. Így kell kifogni a — nemeten.

Új Halina csizmát vett Feké Mihály barátunk Pesten. Hazafelé jövet vette észre a vonaton, hogy az egyik szorítja a lábát. Panaszkodik is Fabian barátunknak amiatt szörnyen. Fabian könnyíteni akarván Feké kényelmetlen helyzetén, ajánlatot tett neki, hogy megveszi a Halinát. Diktum-faktum, megegyeztek felelőben, amit Fabian ki is fizetett. Feké lehúván a kényelmetlen Halinát, azt Fabian mindjárt magához is vette s az útát Feké fel Halinában tette meg hazáig, sőt egészen a lakásáig. Ott aztán Fabian kérte a másik Halinát is, mire Feké kategorice kijelentette, hogy ő csak az egyiket adta el, amelyik szorít, hisz csupán arról volt szó. S most kettőjüknek van egy pár Halinájuk.

Videkünk egyik fogyasztási szövetkezetében új alkalmazott vette át az üzlet vezetését, aki egyébként becsületes kollár mester ember lévén, nem igen értett a krajzlerajóskodáshoz.

Történt, hogy egy helyen valami mulatság volt es parádi vizre volt szükség. Elmegy a minden a szövetkezet boltjába parádi vizért, azzal,

— valamit kell csinálni.

— No ugy-e! — mormogta az öreg.

Azután elővette a zsebéből a pénzes-zsebkönyvét: egy öreg harisnyát, s ragyogó szemekkel oda csörgette a sziléziaihoz:

— Látod, van pénzem, nem vagyok én olyan jött-ment koldus. Nekem mindig van pénzem, nem szorulok senkire.

Aztán ismét inge belsejébe gyömöszölte a pénzt.

A sziléziai fejében gonosz gondolat érlelődött meg és végtelen vágy fogta el az öreg pénze után. Úgy nézte az öreg inge nyílását, mintha csak a szemével akarná a pénzt onnan kicsempeszni s izgatta, nyugtalanította az a gondolat, hogy a pénz valahogy hozzakerüljön. Egyszerre érezte a pénz mámorát és bosszorkányos hatalmat. Az öreggel ezután még szívélyesebb lett s csakhamar azt is, ki sütöttek hogy rokonságban vannak egymással. A szabórol már majdnem megfedkezett a sziléziai, úgy belemelegedett az öreggel a barátokozásba.

Hét óra lett. A kaput megnyitották s nagy tolongások közepette a sziléziai az öreg mellé került. Egyenlő mellé kapták az ágyszámot. A szabó pedig messze elmaradt tőlük s egész más tájra szolt az ő száma.

Odabent szépen megették a rántott levest s lefeküdtek. A sziléziai, akit a pénz ma megbabonázott, nem aludt el. A takaró alól löste sunyi szemekkel, vajjon alszik-e mindenki s a szíve úgy kalimpált a takaró alatt, hogy attól felt, az lesz

hogy a dugókat is ki kell húzni. Az új boltos készséggel eleget tett a kívánságnak s sorba kihúzta a dugókat. De valamennyinél bizonyos kellemetlen illat ütötte meg az orrát. Midőn a mindenes fizetni akart, nem fogadta el a pénzt.

— Csak vigyed fiám, nem kell azért pénz.

És ez így ment, még a készletben tartott. Feltűnt ez másnap az igazgatónak s kérdőre vonta a boltost az ingyen víz irányában, mire az nagy titkolozások között előadta, hogy:

— Hát biz' azok már bűdösek voltak, ilyesmért istentelenség lett volna pénzt elvenni.

Két dologból nem jó a fölösleg: az asszonyból meg az adósságból. Egy harmadikat is odaállíthatunk most már ehhez a mondásonhoz. Hogy mit, azt megmagyarázza az alábbi dolog.

Egy régebbi törvény elrendeli, hogy a községek tartoznak bikákat tartani és, pedig minden 60 tehénre egyet, amelynek összes költségeit a tehenekre kell kiróni. Most folyik a tehenek összeírása nálunk is, s az öt-hatszáz tehénalományunkra 8-10 bika fog esedékesse válni, melyeknek előállítására és eltartására 10-12.000 koronába fog kerülni. Egy tehénre esik tehát 15-20 korona. Szegény tehenek! Eddig egy tehén az ő tejeskegéből eltartott egy családot, úgy-ahogy fölnevelt egy borjúcskát. Ennyi volt egy tehen közteher-viselési kötelezettsége. Most aztán fölöttük is megnehezedett az idők járása, nekik kell eltartani a bikát is. Ez már sok egy tehén kebelre. A bikák jönnek, a tehenek pedig mennek. Ki tartja el hat a bikákat?

Így tehát a bikából sem jó a fölösleg. Bizony bolond az eset...

MI UJSÁG?

Látogatás.

Álmodtam, hogy itt voltál egyszemélyesen
És én betegem átkaroltalak.
Mint egykor rég a zöld hegyek megett;
Ó, édes-bús emlékezet.

Csend volt. A nosz elült, a szél is elpihent,
Mintha kihalt vón' minden idelemt,
Mikor a lombdus díófa alatt
Először megcsókoltalak.

Emlékszel? Ó, mint mulnak a nyarak,
Hogy szívünk egymástól úgy elszakad,
Napunk is lassan alkonyba merül
S a lelkünk sir, zokog belül...

S hiába várunk új kikeletet,
Mely minket ismét egymáshoz vezet,
Az nem jó, nem! Talán más csillagon
Veled meg találkozhatom...

az árulója. Az álom ránehezedett a szempilláira, de ő nem engedte, hogy az álom elnyomja, minduntalan kidörzsölte szeméből s neszelt a sötétben. Éjfél után érezte, hogy mindenki alszik s karját lefogasztotta az ágyról, kissé próbálta kinyújtani az öreg felé, de nem érte el; jobban az ágy szélére feküdt s ismét megkísérelte kezét kinyújtani s ekkor ujjahegyével éppen az öreg vánkösát horzsolta. A kezét megint visszahúzta s oldalra fordult az öreg felé, szemügyre vette az öreg feje alját s észrevette a kabátja csücskjét, ahová az öreg lefekvés előtt pénzt elrejtette. Most ismét kinyújtotta a karját s lassan, lélegzetfojtva megfogta a csücsköt s oly lassúsággal húzta mindig maga felé, de olyan lassúsággal végezte ezt, hogy még éber állapotban sem venné észre senki.

Egy felóra alatt annyira előhúzta a kabátot, hogy már bele is nyúlhatott a zsebébe. Most lassan kivette a pénzt, beledugta nadrág zsebébe s az izgalomtól kimerülve úgy feküdt, oly mozdulatlanul, mint egy halott. Szemeit nem hunyta le egész éjjel. Virrasztott s várta, hogy fölkelhessen elsőnek s elhallyon a zsákmánnyal.

Már hajnalodott s rettenetes szorongásokkal leste az ébresztő harangozást. Az ágyban öltözködött s úgy tervezte, hogy első kondulásnál, amikor még mindenki alszik, ő kiugrik az ágyból, meg se mosakszik, csak menekül.

A szürke hajnali sugarak beözönlöttek a rácsos ablakokon s az egész nagy hálóterem megvilágosodott.

Harangoztak.

Nyugodj meg, édes, végzetünk felett,
Hogy egymással meghalunk sem lehet!
A síron túl ott végtelen a lét,
S ott leszel az enyém s én a tiéd!

P. A.

— **Tanácsülés.** Előjáróságunk esütörtökön ülést tartott, melyen az 1910. évi költségvetést tárgyalta. A jelentős dolog az, hogy a pótdadó 3-4 százalékkal emelkedni fog, mert a régi jegyzői lakot már renoválni kell, hogy össze ne dőljön, ami ugyan csak időleges emelkedést jelent, minthogy az épület hasznosbéréből a befektetett tőke kamata megtérül s ez már biztosítva is van. Egyebekben változás nem igen van.

— **Templom szentelés.** A díszesen renovált szolnoki római kath. főtemplom felszentelését f. hó 21-én, vasárnap délelőtt 9 órakor mélt. és Ft. Jung János váci helyettespüspök fogja végezni, az ünnepi szónoklat megtartására pedig Ft. Levay Mihály kerületi esperes, abonyi apát-plebános, szeretett országgyűlési képviselőnket kérték fel. A nagyszabású ünnepségre számosan fognak Abonyból is átrándulni.

— **Hirdetmény.** Abony községben az András napi országos kirakodó- és állatvásár f. évi november hó 28 napján fog megtartatni, mely vásárra szabályszerű marhalovellal mindenféle állat felhajtható. Abony, (Pestén) 1909. november 14 Pap Péter főjegyző. Liphay György bíró.

— **Tudomásul.** A „Magyar Élet- és Járadek Biztosító Intézet” városunkban ügynökkéget létesít, mely okból a társaság vezértikára a hét folyamán időérkezik. A nemes célú és jó hírnevű intézetre ezennel felhívjuk a n. é. közönség figyelmét. Érdeklődők tájékoztatást nyerhetnek I. ker. Szelei-ut 114. sz. alatt.

— **A magyar iparért.** A közoktatásügyi miniszter valamennyi oktatásügyi hatóságnak rendeletet küldött, hogy a hatóságuk alatt álló intézet, vagy hivatal szükségletét kizárólag magyar gyártmányból szerezzék be. A tanuló ifjúságot pedig arra buzdítsák, hogy mellőzzék az olyan idegen iparcikket, amelyek hazai gyártmánnyal pótolhatók.

— **Kovácsiparosok figyelmébe!** A m. kir. földművelésügyi miniszter rendelete folytán f. évi december havában Kecskemeten minden ünnep- és vasárnapon löpátkelő továbbképző tanfolyam fog tartatni. A tanfolyam célja: A löpátkelés elméleti és gyakorlati tanítása. Továbbá azon betegségek ismertetése, melyek patkólas által gyógyíthatók. A felvett jelentkezések III. oszt. menetidij megfizetésében es 1 korona napidíjban részesülnek. Alólirottál a hivatalos órák alatt f. hó végéig jelentsek be. Cegléd, 1909. nov. 12. Szirmai Aladár, ipart. jegyző.

— **Felvétel a kecskeméti vincellériskolába.** A kecskeméti magyar királyi vincellér iskola jövő évi január 7-én kezdődő egy éves, gyakorlati munkásképző tanfolyamára a pályázat november 10-én járt le. Az iskolánál a tanuló munkások a tanfolyam egész ideje alatt tel-

A sziléziai fölugrott s kiosont a kapuhoz, de az még zárva volt. A szíve most a felelemtől összeszorult s már érezte, amint elfogják, ütlegelik, pofozzák egész a rendőrségig s egészen belesapadt a nyugtalanságba. Vegre lassan előcsoszogott a portás a kapukulccsal s a sziléziai úgy érezte, hogy a menyország kapuja nyílik meg most előtte s míg ő rémege áll ott a sarokban, megnyílt a kapu s a kapus odaszólt hozzá:

— Úgy meglapulsz itt, mint egy tolvaj.

A lélegzete elállt, nem tudott felelni rá, csak nevetett sunyin és erőltetve.

Mikor kiért az utcára, a félelem és a diadal, a pénz mámorja úgy hajtotta, mint a farkast a fősapó tűz. Apró zegzugos utcákon, kanyargatókon át menekült ki az országútra. Ha megpillantott egy rendőrt, szemére húzta kalapját s magára kényszerítette a közömbösséget s mikor elhagyta, elfogtak a rettenetes hallucinációk. Érezte a rendőr karmait, amint folytatja s minduntalan megfordult, mintha hallotta volna, hogy:

— Megállj tolvaj!

Nemsokára kiért a városból s szemé megpillantotta az országutat. Megkönnyebült. Az országutat látára minden félelme, szorongó érzése elpárolgott. Szabadnak érezte magát. Egy darabot még ment az országuton, aztán letért az árok szélére, egy füves helyen leült, elővette a pénzt, megolvasta, s amint beleszámolta egyik markából a másikba, nagy részvétellel mormogta:

— Szegény öreg, szegény öreg!

Hirdetmény.

Van szerencsénk a t. közönség szíves figyelmét a nagyságos DEUTSCH GYULA úr tulajdonát képező Pusztá-Ernyői birtokának folyamatosan lévő eladásra felhívni.

A birtok Pest megyében Ceglédhez 1 órányira fekvő Törtel község és a Nagyköröshöz tartozó Nyilas és Ludasi tanyák közvetlen szomszédságában, Cegléd, Nagykörös, Abony városok, Jászkarajenő, Kocsér községek és a Tetélleni puszták határában fekszik.

Megbizásunkhoz képest az eladások általunk Cegléden intézeti helyiségünkben eszközöltetnek, a t. közönség kényelmére azonban megbízottaink minden vasárnap és ünnepnapon a birtokon vannak, kik úgy a szükséges felvilágosítások megadásával, mint az eladásokkal meg vannak bízva.

A vétel megkönnyítésére az eladások kisebb és nagyobb részletekben kedvező fizetési feltételek mellett történnek.

A vételár lefizetésére jutányos törlesztéses, vagy egyszerű kölcsönököt bocsájtnak a t. közönség rendelkezésére.

Közelebbi felvilágosításokkal készséggel szolgál a Cegléd, 1909. május hó.

**CZEGLÉDI IPAR- KERESKEDELMI BANK
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG, CZEGLÉDEN.**

CLAYTON & SHUTTLEWORTH®
Budapest, Váci-körút 63,
Által a legkíményesebb árak mellett ajánljatnak:
Locomobil és gőzcséplőgépek,
szalmatörlőgépek, járgány-cséplőgépek, lóhara-cséplők,
kocsis, malom, kukorító, kaszáló- és aratógépek,
szénajárók, borotvák, sorvatógépek, Planet Jr.
kocsis, szecskavágók, rüppavágók, kukorító-
malomok, daráló, gőzmalomok, egyelőnes
cséplők, 2- és 3-vasú cséplők és minden
egyéb gazdaság gépek.

Szőlőoltványokat

szállít amerikai sima és gyökeres vesszőket különféle fajokban, fajtisztaságért jótállva, legdúsabb választékban a már évek óta elsőnek és legmegbízhatóbbnak ismert:

Kisküküllőmenti első szőlőoltvány-telep.

**Tulajdonos: CASPARI FRIGYES
MEDGYES, 61 SZ (Nagyküküllő-m.)**

— Tessék képes árjegyzéket kérni! —

Az árjegyzékben található az ország minden részéről érkezett elismerő levelek, emellett minden szőlőbirtokos megrendelésének megtétele előtt az ismerős személyiségektől úgy szó, mint másfelől bizonyosságot szerezhet magának fenti szőlőtelep feltétlen megbízhatóságáról.

SIDOL

bármilyen fém- fáradtság nélkül kifényesít.

SIDOL

a földkerekség legkittünőbb tisztító szere.

Kapható: 1 kor. 50 fill., 75 fill., 50 fill. és 24 filléres üvegekben, kizárólag csak

STEINER JOSEFIN

fűszerkereskedésében,
ABONY, KÖRÖSI-ÚT.

Saját érdekében

csak BOHN-féle

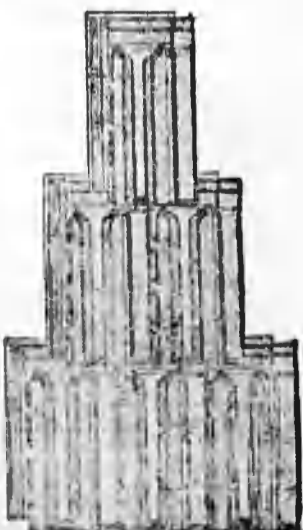
nagykikindai és zombolyai cserepet fogadjon el és utasítson vissza más silány minőségű cserepet, mert

csak a BOHN-féle

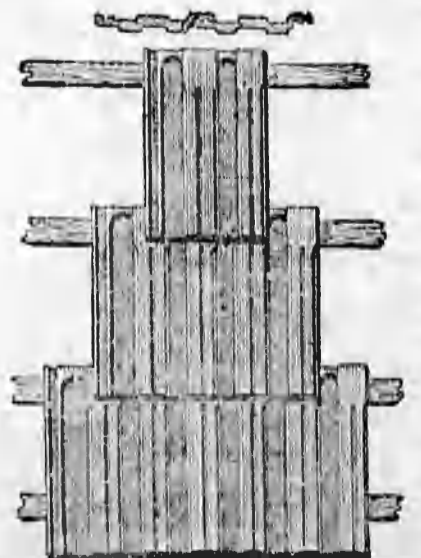
cserep jutányos, szép és szakszerű fedőanyag.

— Tessék mintát és árjegyzéket kérni! —

BOHN-CSERÉPGYÁR ZSOMBOLA.

Bohn kikindai cserepe

Bohn zombolyai cserepe.